

LBRIS | We know
books

Mari clasici ilustrați

Jack London

Chemarea străbunilor

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

Editura ARC

Cuprins

Jack London 7-8

•••••

Faceți cunoștință cu personajele 9-10

•••••

Capitolul 1

Începuturile lui Buck 11-24

•••••

Capitolul 2

Legea bătei și a colților 25-37

•••••

Capitolul 3

Fiera primordială domină 38-59

•••••

Capitolul 4

Noul șef 60-76

•••••

Capitolul 5

Nesfârșita trudă 77-102

•••••

Capitolul 6

Din iubire pentru un om 103-124

•••••

Capitolul 7

Chemarea străbunilor 125-151

Buck nu putea citi ziarele, altfel ar fi aflat că se pregăteau vremuri grele nu numai pentru el, ci pentru orice câine cu mușchi puternici și cu blană lungă și călduroasă de pe coasta de vest a Americii, de la Puget Sound la San Diego. Situația stătea astfel pentru că oamenii scotociseră în pământ în întunericul arctic și găsiseră un metal galben și deoarece vasele cu aburi și companiile de transport răspândiseră vestea, iar acum se grăbeau spre ținuturile nordice mii de oameni. Oamenii aceia aveau nevoie de câini de talie mare, cu mușchi puternici, capabili să facă eforturi mari și să muncească din greu, dulăi cu blană groasă care să-i protejeze de îngheț.

Buck locuia în valea Santa Clara, cea plină de soare. Trăia într-o casă mare, înconjurată de o pajiște întinsă și pâlcuri de plop. Casa judecătorului Miller era situată departe de drum, ascunsă la umbra copacilor, și era înconjurată de o verandă răcoroasă. În spatele casei se aflau acareturile, în care locuiau servitorii, bolți de viță, o livadă și straturi de legume și cereale. Tot acolo mai erau și o fântână arteziană, și rezervorul mare din ciment în care fiii judecătorului Miller se scăldau în după-amiezile călduroase.

Peste acest regat întins domnea Buck. Se născuse aici și tot aici își trăise cei patru ani de viață. E drept că mai erau și alți dulăi, nici nu se putea altfel pe o proprietate atât de întinsă, dar ei nu contau. Ei veneau și plecau, stăteau înghesuiți în cuștile lor mici și se ascundeau în

întinericul casei ca Toots, mopsul japonez sau Ysabel, cățelușa mexicană cu părul scurt, care arareori își scoteau nasul pe afară. Mai erau și foxterierii, cam douăzeci la număr, care lătrau urât de la fereastră la Toots și Ysabel, apărați de o armată de servitoare cu mături.

Dar Buck nu era un câine de casă, ci de curte, și tot regatul de afară era al lui. Înota în piscină când voia, mergea la vânătoare cu băieții judecătorului, le escorta pe fiicele judecătorului, Mollie și Alice, când mergeau la plimbare, iar în serile de iarnă se așeza în fața focului din șemineu, la picioarele judecătorului. Îi ducea în spate pe nepoții judecătorului și îi păzea când făceau năzbâții periculoase, iar pe Toots și Ysabel îi ignora pur și simplu, pentru că el era regele – rege peste toate făpturile de pe domeniul judecătorului Miller.

Tatăl său Elmo, un Saint-Bernard imens, fusese însoțitorul de nedespărțit al judecătorului, iar Buck preluase slujba tatălui său. Nu era atât de mare ca tatăl său, cântărea numai vreo șaptezeci de kilograme, pentru că mama sa, Shep, fusese un ciobănesc scoțian. Cu toate acestea, cele șaptezeci de kilograme, la care se adăuga demnitatea provenită din respectul pe care i-l arăta toată lumea din jur, îi îngăduiau să adopte o postură cu adevărat regală. Timp de patru ani trăise ca un aristocrat îndestulat. Era mândru și individualist cum sunt moșierii de la țară, din cauza izolării în care trăiesc. Dar nu era un câine de casă răsfățat. Vânătoarea, deplasările în pădure și pe câmpuri și cursele de înot în

apă rece îl împiedicau să se îngrăşe, tonifiindu-i muşchii și menținându-l sănătos.

Așa era viața lui Buck în toamna lui 1897, când Goana după Aur din regiunea Klondike a început să atragă oameni din toată lumea către Nordul înghețat. Buck nu știa să citească ziarele și habar nu avea că Manuel, ajutorul grădinarului, era un individ necinstit. Manuel avea o patimă – jocurile de noroc. Își pierduse tot salariul la loterie și rămăsese fără bani pentru întreținerea numeroșilor săi copii.

În noaptea trădării lui Manuel, judecătorul era la o întâlnire a producătorilor de stafide, iar băieții se aflau la o competiție la Clubul de Atletism. Nimeni nu i-a văzut pe Manuel și pe Buck trecând prin livadă, iar Buck credea că e o simplă plimbare. S-au întâlnit cu un individ singuratic la halta feroviară College Park, apoi omul acela a vorbit cu Manuel și i-a dat niște bani.

– Ai fi putut să împachetezi marfa mai bine, spuse străinul morocănos luând în mână frânghia legată de gâtul câinelui.

– Trage de ea și o să-l sugrumi! zise Manuel, iar străinul îl aprobă cu sadism.

Buck acceptase funia cu demnitate. Era o situație neobișnuită, dar învățase să aibă încredere în oameni. Însă când funia trecu în mâinile străinului, mârâi la el amenințător. Spre surprinderea lui, funia i se strânse în jurul gâtulejului, sufocându-l. Buck se zbătea furios, cu limba atârându-i din gură. Niciodată în viața lui nu

LBRIS

We know
books

fusese tratat în felul ăsta și niciodată nu fusese atât de furios. Nu mai avea putere și privirea i se împăienjenise, așa încât nici nu a simțit când a venit trenul și cei doi oameni l-au azvârlit în vagonul de bagaje.

Fluieratul ascuțit al locomotivei îl lămuri. Călătorește de multe ori cu judecătorul și știa cum este când te afli într-un vagon de bagaje. Deschise ochii și se citea în ei furia dezlănțuită a câinelui răpit. Fălcile i se încheștară în mâna bărbatului și nu-i dădură drumul până când acesta nu-i strânse din nou lațul la gât, încât își pierdu cunoștința.

– L-a apucat nebunia, îi spuse omul însoțitorului de vagon, care fusese atras de zgomotul luptei. E al șefului meu și îl duc la San Francisco. Un veterinar nebun de acolo crede că-l poate vindeca.

Mai târziu, la o cârciumă din San Francisco, răpitorul se plângea cu mâna înfășurată într-o batistă plină de sânge și cu cracul drept al pantalonilor sfâșiat.

– Iau numai cincizeci de dolari pe câinele ăsta.

– Și pe celălalt câine cât ai luat? îl întrebă cârciumarul.

– O sută, veni răspunsul.

– Asta înseamnă o sută cincizeci de dolari, calculă cârciumarul. Și merită, pe onoarea mea!

Răpitorul își desfăcu bandajul și se uită la mâna sa rănită.

– Sper că n-oi turba de la mușcătură...

– Riscul meseriei! râse cârciumarul. Hai, ajută-mă să duc marfa! adăugă el.

Buck încercă să-și înfrunte călăii, dar fu aruncat pe spate și strangulat, până i-au scos de la gât zgarda masivă de alamă și funia. Apoi l-au azvârlit într-o cușcă.

Zăcu acolo toată noaptea furios, cu mândria grav rănită. Nu înțelegea ce însemnau toate astea. Ce voiau de la el străinii ăștia? De ce îl țineau în cușca aceea atât de îngustă? Nici nu putea să latre, din gâtlej îi ieșea numai un fel de scheunat sălbatic și răgușit.

Dimineața au venit patru bărbați și au luat cușca. Alți călăi, își zise Buck, pentru că erau niște creaturi fi-oroase și zdrențuite. Se repezi la ei printre gratii, dar au râs de el, zgândărindu-l cu niște bastoane, pe care el le prindea în colți. Apoi cușca în care era închis a trecut prin mai multe mâini. A fost preluat de funcționarii de la mesageria rapidă, apoi a fost mutat în alt vagon, l-au pus într-un camion cu pachete, apoi a fost urcat pe un vapor cu aburi. A fost debarcat într-un depou de cale ferată și l-au pus într-un vagon expres.

Timp de două zile vagonul acela a fost tras de locomotive care șuierau și Buck nu a băut apă și nici nu a mâncat nimic, în tot acest timp. Pe oameni îi distra felul în care se zbătea el în spatele barelor. Râdeau de el și mârâiau și ei lătrând asemenea câinilor, bățându-și joc de el. Era groaznic de furios. Mai mult decât foamea, îl chinuia lipsa apei. Tratamentul oribil la care era supus i-a generat o stare de slăbiciune și febră, însoțită de inflamarea limbii și a gâtlejului. Era atât de schimbat, încât judecătorul însuși nu l-ar fi recunoscut. Avea

ochii roșii și injectați și se transformase într-o adevărată bestie.

Lucrătorii din trenul expres au răsuflet ușurați atunci când l-au descărcat la Seattle. Patru bărbați au cărat cușca din vagon până într-o curte înconjurată de ziduri înalte. Un ins solid îmbrăcat cu un pulover roșu a semnat în registru pentru primire. Omul zâmbi cu sadism și aduse o bardă și o bătă.

– Doar nu vrei să îl scoți acum din cușcă! spuse șoferul speriat.

– Ba da, răspunse bărbatul, lovind cu toporul în cușcă.

Cei patru oameni care aduseseră cușca s-au împrăștiat de îndată și s-au urcat pe ziduri ca să privească spectacolul. Buck se izbea furios de cușcă.

– Hai, fiară cu ochii roșii, spuse omul cu toporul lovind în cușcă și făcând o gaură destul de mare pentru ca trupul lui Buck să poată trece prin ea. Lăsă toporul și își mută bâta în mâna dreaptă.

Buck era acum cu adevărat o fiară cu ochii injectați de nebunie. Cu părul ridicat și cu spume la gură, sări asupra omului cu furia acumulată în ultimele zile de abuz. Dar deodată primi o lovitură care îi cutremură trupul și îi închise botul. Se răsuci în aer și căzu pe spate. Se ridică iar în picioare și sări, dar asupra lui veni o nouă lovitură. Nu mai fusese niciodată în viață lovit cu o bătă și nu înțelegea. Sări și bâta îl lovi din nou. De data asta și-a dat seama ce îl lovide, dar, în

nebunia lui, nu-și mai lua nicio măsură de precauție. Atacă de mai multe ori și de fiecare dată bâta îl trânti la pământ, până când își pierdu cunoștința.

– Se pricepe la cotonogit câinii, zău așa! exclamă admirativ unul din oamenii cățărați pe zid.

– Doar asta e meseria lui! spuse șoferul.

Buck își recăpătă simțurile, dar nu se putea ridica. Zăcea pe jos unde căzuse și îl privea pe omul cu pulover roșu.

– Răspunde la numele de Buck, mormăi omul ca pentru sine, citând din scrisoarea care îl informa despre trimiterea cuștii și conținutul ei. Ei, Buck, băiete, zise el cu o voce plăcută, am avut o mică neînțelegere și ai primit ce ai meritat. Ai învățat unde ți-e locul, iar acum ar fi bine să uităm ce s-a întâmplat. Dacă vei fi ascultător, va fi bine. Dacă nu, o să scot untul din tine!

În timp ce vorbea, mângâia fără teamă capul atât de bătut al bietului dulău, și deși părul lui Buck se zburlea involuntar la atingerea acelei mâini, o îndura fără să protesteze. Când omul îi aduse apă, o bău cu poftă, apoi devoră bucăți de carne crudă chiar din mâna celui care îl bătuse.

Era bătut, dar nu era răpus. Pricepuse, o dată pentru totdeauna, că nu avea nicio șansă în fața omului cu bâta. Își învățase lecția, pe care nu avea să o mai uite niciodată. Bâta fusese o revelație. A însemnat pătrunderea în lumea sălbăticiiei. Ca să supraviețuiască, i s-a trezit un instinct de viclenie latentă din ființa sa.

LBRIS

We know
books

